

Fővárosi Ítéltábla

4.Pf.20.901/2020/8.

A Fővárosi Ítéltábla a Kerekes és Társai Ügyvédi Iroda (Cím5; ügyintéző: dr. Ölveczky István ügyvéd) által képviselt Felperes1 (Cím2.) felperesnek – a Lendvai és Szörényi Ügyvédi Iroda (cím7; ügyintéző: dr. Lendvai András ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím1) I. rendű és az Alperes2 (Cím3.) II. rendű alperesek, valamint a Dr. Frisch Ügyvédi Iroda (cím9; ügyintéző: dr. Frisch Gábor ügyvéd) által képviselt Alperes3 (cím4) III. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2020. október 22. napján meghozott 37.G.41.590/2020/2. számú ítélete ellen a felperes részéről 4. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A III. rendű alperes pártfogó ügyvédi díjának viselésére a felperes köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes módosított keresete szerint elsődlegesen az I-II. rendű alperesi jogelőddel 2007. július 18. napján létrejött kölcsönszerződés módosítását kérte a Ptk. 226. § (2) bekezdése alapján, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményét maguk választhassák meg. Ennek eredményeként a DH1 törvény 3. § (2) bekezdésében foglaltak elhagyását és az eredeti tartalom visszaállítását kérték. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy a nyilvántartási klauzulát tartalmazó szerződési rendelkezés (4.6. pont) érvénytelen, az tisztességtelen, ellentétes a 18/1999. (II. 5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a), b), i), j) pontjával. A III. rendű alperest tűrésre kérte kötelezni.

[2] Az I-II. rendű alperesek a kereset elutasítását indítványozták. Hivatkoztak a keresetmódosítás elkészttségére, valamint arra, hogy az érvénytelenséget a jogalkotó

jogszabállyal orvosolta. A jogszabály pedig megfelel a fogyasztóvédelmi szempontoknak. Vitatták jogalapjában a másodlagos keresetet is.

[3] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I-II. rendű alperesnek 38.100-38.100 forint bruttó ügyvédi munkadíjat. A pertárgy értéket nem tartotta megállapíthatónak. Megállapította ugyanakkor, hogy az I-II-III. rendű alperesek pernyertesek lettek, valamint, hogy a pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli.

Az ítélet indokolása szerint Bank1 az I. és a II. rendű felperessel, valamint a III. rendű alperessel 2007. július 18. napján közjegyzői okiratba foglaltan akként állapodott meg, hogy a felperesnek 16.575.000 forintot ad kölcsön, amelyet devizában tart nyilván. Az okirat 4.6. pontja szerint „A Kölcsön és járulékaik mindenkori összegének megállapítása, illetve a Kölcsön folyósításának időpontja és a szerződés alapján fennálló tartozás mindenkori összegének igazolása szempontjából a Bank üzleti könyvei és nyilvántartásai az irányadóak, az azokban foglaltakat kell mértékadónak és hitelesnek tekinteni. Ennek megfelelően a szerződő felek a mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a Hitelező nyilvántartásai és üzleti könyvei tartalmának azt magukra nézve kötelezőnek fogadják el.” Bank1 jogutódja névváltozást követően az Bank2 lett, majd az Bank3, amely a követelést az I. rendű alperesre ruházta, amely pedig azt a II. rendű alperesre engedményezte. Az elsőfokú bíróság tehát megállapította, hogy az I-II. rendű alperes jogelődje, a felperesek és a III. rendű alperes a Ptk. 523. §, valamint az 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 212. § (1) bekezdése és a 2. Melléklet III.5. pontja szerinti lakossági kölcsönszerződést kötöttek. A felek jogviszonyának, az alperesek jogelődje által alkalmazott általános szerződési feltételek a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése szerint váltak részévé. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a tárgyalás megnyitása előtt az eljárás 2018. január 28. napján félbeszakadt, így az I-II. rendű alperesek írásbeli védekezést tartalmazó iratra a Pp. 112. §-a volt irányadó. Ebből az is következik, hogy az eljárás folytatása után a Pp. 146/A. § (1) bekezdése alapján a kereset módosítható volt, figyelemmel arra, hogy a Pp. 140. § (1) bekezdése szerint ellenkérelem nem került előterjesztésre. Az elsődleges kereset tekintetében az elsőfokú bíróság felhívta a Ptk. 200. § (1) bekezdését, 205. § (2) bekezdését, valamint a 226. § (1) bekezdését. Ez utóbbi vonatkozásában rámutatott, hogy a konszenzus létrejötte előtt már hatályban lévő jogszabályra vonatkozik. A Ptk. 226. § (2) bekezdés vonatkozásában arra mutatott rá, hogy a jogszabály hatálybelépése előtt kötött szerződésekre vonatkozik és a jogszabály által a jogviszony alanya lényeges és jogos érdekét sértő változás orvoslására teszi lehetővé a szerződés bíróság általi módosítását. A Ptk. 234. § (1) bekezdése és 239. §-ára utalással megállapította, hogy a részleges érvénytelenséggel érintett rendelkezés a Ptk. 200. § (1) és (2) bekezdés alapján nem vált ki joghatást. Az érvénytelenség jogkövetkezményét a Ptk. 237. §-a tartalmazza és e körben az érvénytelenség orvosolható. Ez azonban nem bíróság általi szerződésmódosítás. Rögzítette, hogy a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény 3. §, az érvénytelenségi ok megállapításán túl annak orvoslásáról is rendelkezett azáltal, hogy az érvénytelen rendelkezés helyébe a bank4 hivatalos devizaárfolyamának alkalmazására irányuló rendelkezés lép. Így a jogalkotó megállapította az érvénytelenség okát és egyben következményét is rendezte a jogszabályban. Ez a jogalkotás az elsőfokú bíróság álláspontja szerint egyértelműen a Ptk. 237. §-ához köthető, hiszen a jogszabály maga az érvénytelenség okát orvosolja, azaz a jogalkotó nem a Ptk. 226. § (2) bekezdése alapján változtatja meg a már megkötött szerződés tartalmát. Ezért megítélése szerint a felperes a szerződés

módosítását nem kérhette. Rögzítette, hogy a szerződés egyebekben a jogszabály tartalmával ellentétesen a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján módosítható sem lenne. A Ptk. 209.§ (1) és (2) bekezdésére alapított kereset vonatkozásában kiemelte, hogy szerződésből származó igény érvényesítését a jogviszony tartalmának közokiratba foglalása és a ténytanúsítvány alkalmazása peres eljárás nélkül lehetővé teszi az alperes számára. Az I. és II. rendű alperes jogelődje a felek jogviszonyában a felperesek és a III. rendű alperes tartozását az általuk a perben hivatkozott jogszabályoknak megfelelően kötelesek voltak nyilvántartani, mely nyilvántartás tartalmát az adósok a jogszabály által megszabott és az I-II. rendű alperesek által is ismertetett keretek között kifogásolhatták. Erre tekintettel a szabályszerűen közölt és a felperes által nem kifogásolt tartalma a nyilvántartásnak már nem tekinthető a hitelező által egyoldalúan meghatározottnak. A Vht. 23/C. § (1) bekezdés c) pontja felhívásával rámutatott, hogy a közokiratban a hitelezők nyilvántartása szerinti összeget foglalják a végrehajtáshoz, ám mivel annak megállapítása nem egyoldalúan történik, így a támadott nyilatkozattal a hitelező jogait nem a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul az adósok hátrányára állapította meg, hiszen azok az egyenleg vitatásától nem voltak elzárva. A perben nem álló hitelező a támadott rendelkezéssel a végrehajtható okirat kiállításának azon feltételét teremtette meg, hogy a követelés mennyisége közokiratban szerepeljen. A hátrány megnyilvánulásával így nem a nyilvántartási kötelezettség indokát, módját, hanem a kikötés tényleges, a közvetlen végrehajthatóság egyik elemét létrehozó hatását kell vizsgálni, mely szerint a hitelezők által a nyilvántartás alapján meghozott érték lesz a végrehajtandó követelés értéke. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a hitelezők a közvetlen végrehajthatóság hiányában is képesek lettek volna a prudens működésre, gazdálkodásra, illetőleg ennek hiánya sem mentesítette volna őket a nyilvántartási kötelezettségük alól. Megítélése szerint a felperes a bizonyítási kötelezettség megfordításánál alappal nem hivatkozhat az előzetes elismerés tisztességtelen voltára sem, hiszen a támadott szerződéshely szerinti nyilatkozat a Ptk. 207. §-a szerinti értelmezés mellett arra vonatkozik, hogy a felperes a nyilvántartás, az esetleges jogvita időpontjában megismerhető tartalmát ismeri el, azaz az egyenleg kialakulásához vezető tranzakciókat, számítási módokat nem csupán egyetlen értéket. A felperes a nyilvántartás tartalmát bármikor megismerhette, vitássá tehetette, így az elismerés nem egy ismeretlen módon későbbiekben képzett összeg előzetes elfogadására vonatkozik. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes arra sem hivatkozhat, hogy a vitatás jogáról lemondott, hiszen a nyilvántartások vitatására lehetősége van a közlést követően, illetve végrehajtási eljárásban is. A tisztességtelenség körében a Ptk. 209/A. § (2) bekezdés szerint figyelembe vette az elsőfokú bíróság, hogy a hitelező a saját szolgáltatásával járt elől, így nem tekinthető tisztességtelennek a végrehajtható okirat kiállításához szükséges eljárás kialakítása. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes helyzete indokolatlanul és egyoldalúan nem vált terhesebbé, a rendelkezés jogérvényesítését nem korlátozta, a nyilatkozat pedig nem tartozáselismerés. A szerződéses rendelkezés alapján az I. rendű alperes nem kizárólagosan jogosult annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e, hiszen ilyen rendelkezést a feltétel nem tartalmaz. A nyilvántartás alapján a hitelező saját teljesítését már nem vizsgálja, a felperes és a III. rendű alperes ellenszolgáltatásának elszámolására irányadó a nyilvántartás és az ő teljesítésük tekintetében nem jár egyoldalúan el, hiszen felperes mind a befizetett összeg mértékét, mint az elszámolást kifogásolhatja az egyenleg közlését követően. Rámutatott arra, hogy a felperes által felhívott jogszabály nem bizonyítási kötelezettségről, hanem bizonyítási teherről rendelkezik. Az alpereseket, illetőleg jogelődjeiket a támadott szerződéshely a szerződés egyoldalú értelmezésére nem jogosítja fel, ilyen rendelkezés nincs. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján az elsődleges keresetet a Ptk. 200. § (1) bekezdése, 205. § (2) bekezdése, 234. §, 239. §, 237. §, 226. §, DH1 törvény 3. § alapján utasította el, míg a másodlagos keresetet a Ptk. 209. § (1) bekezdése, a 18/1999. (II. 5.) Kormányrendelet 1. § a), b), i) és j) pontja, valamint a

Ptk. 237. § (1) bekezdése szerint. A Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott a perköltség viseléséről a Pp. 87. §-ra is tekintettel.

[4] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint, mivel a DH1 törvény a per tárgyat képező szerződést visszamenőlegesen módosította és ezáltal a tartozás jelentősen megemelkedett, ezért a Ptk. 226. § (2) bekezdés alkalmazandó és így kérheti a szerződés módosítását a DH1 törvény 3. § (1) bekezdésének a mellőzését. A jelen esetben a szerződés nem bíróság által módosult, hanem törvény rendelte el visszamenőleg és a fogyasztó érdekében. Ez az érdek azonban vélelmezett. A DH törvény lehet, hogy nem irányelv ellenes, bár a C-118/17. szerint az, de csak akkor, ha e vélelem megdöntésére a konkrét fogyasztónak, konkrét perben lehetősége van. A DH törvények a szerződések visszamenőleges érvényessé nyilvánítását határozták meg. Megítélése szerint tévedett a bíróság, amikor ezt a visszamenőleges beavatkozást a szerződésbe kizárta a Ptk. 226. § köréből. Sem az (1), sem a (2) bekezdés nem szerződés módosításról szól, hanem beavatkozásról, azaz nem jogcímhez kötötte a (2) bekezdés tartalmi változtatásáról szól, amely lefedi az érvénytelen szerződések érvényessé nyilvánítását, konkrétan a szerződés feltöltését az MNB árfolyammal: kimondta, ezek a szerződésnek akkor is részei, ha a felek eltérően rendelkeznek. Tehát az így megalkotott szerződést kéri a felperesek, hogy ne alkalmazza a felek viszonylatában. Megítélése szerint a C-260/18. EUB ítéletből és a korábbi uniós bírósági döntésekből ugyanerre a következtetésre lehet jutni. A DH törvények elfogadhatóak, ha a fogyasztóvédelmet szolgálják. A konkrét perben az EUB szófordulatával a jogvita időpontjában a fogyasztó valódi érdeke, szándéka a döntő. A szándék pedig a konkrét fogyasztó szubjektív nyilatkozata, mely további mérlegelést nem tűr. Magyar szabály van a hátrány kiküszöbölésre és van uniós értelmezés a szándék egyértelmű figyelembevételére. Ebből következően jogi álláspontja szerint a bíróság döntése ellentétes a magyar polgári joggal, polgári jogi alapelvekkel és sérti a fogyasztóvédelem alkotmányos garanciáit és az EUB ítélettel szembeni döntés uniós jogot is sért. Az EUB ítélettel kapcsolatban rámutatott arra, hogy mind a Kúria, mind az Alkotmánybíróság adott ügyekben kimondta, hogy a nemzeti joggyakorlat nem lehet ellentétes az uniós szabályokkal, s a konkrét perben mellőzni kell a hazai jogot, ha az nem biztosítja az uniós jog alkalmazását. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés 4.6. pontjának tisztességtelensége abból adódik, hogy a bank könyveit bizonyítéki erőre emeli a szerződési kikötés. Nemcsak végrehajtásban, hanem peres eljárásban is a bank könyveiből kiolvasható számok nem nyilatkozatok lesznek, hanem bizonyítékok. Megítélése szerint az elsődleges bizonyításnak a bank terhére kellene esnie és ezt változtatja meg a szerződés 4.6. pontja szerinti kötelezettség. Rámutatott arra is, hogy az éves egyeztetést semmiképpen sem lehet a fogyasztó hátrányára felhasználni, mert maga a Hpt. 206. § (2) bekezdése mondja ki, hogy ez csak könyvviteli elszámolásra alkalmazható, a felek közötti jogviszonyban nincs relevanciája.

[5] Az I. és II. rendű alperes érdemi fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[6] A III. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és pártfogó ügyvédi díjáról való rendelkezést kért.

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] Az ítéltáblának a 112/2021.(III.6.) Korm. rendelet 27. § (1) bekezdés értelmében tárgyaláson kívüli elbírálásról kellett értesíteni a feleket, amely értesítés szabályszerű kézbesítése megtörtént. Az e rendeletet módosító 182/2021.(IV.16.) Korm. rendelet 1. § (10) bekezdése szerint ezért a másodfokú bíróságnak továbbra is tárgyaláson kívül kellett eljárnia, kivéve, ha bármelyik fél a szigorított védekezés megszűnését követő naptól – azaz 2021. április 20. napjától – számított 8 napon belül, tárgyalás tartása iránti kérelmet terjeszt elő. Ezen határidőben egyik fél sem kérte tárgyalás tartását. A felperes korábban, a 2021. április 16. napján érkezett beadványában terjesztett elő kérelmet tárgyalás tartása iránt a 112/2021.(III.6.) Korm. rendelet akkor hatályos 42. § alapján. E rendelkezés azonban nem adott lehetőséget a 27. § (1) bekezdése szerinti értesítést követően a tárgyaláson történő elbírálásra való visszatérésre, ezt a lehetőséget a fentiek szerint a 182/2021.(IV.16.) Korm. rendelet teremtette meg, azonban kizárólag meghatározott időtartam alatt előterjesztett kérelemre. A felperes kérelme nem e határidőben érkezett, így annak eljárásjogi kihatása nem lehetett. Ezért az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezés és az elsőfokú ítélet megalapozottságát.

[9] Az elsőfokú eljárás irataiból megállapíthatóan, az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban az eljárási kérdésben, hogy a II. rendű felperes elhunytja miatt hatálytalan alperesi ellenkérelem folytán a felperesi kereset módosításra a Pp. 146. § és 146/A. § (1) bekezdése alapján eljárási lehetőség volt, így azt érdemben kellett elbírálnia.

[10] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásában releváns tényállást helytállóan állapította meg, az abból levont jogi következtetései és érdemi döntése helytálló. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

[11] A Ptk. 226. § (1) bekezdésben foglalt törvényi lehetőséggel élve a jogalkotó a DH törvényekkel a deviza alapú kölcsönszerződések esetében a fogyasztóra hátrányos következményeket rendezte. Így jogszabállyal kiküszöbölte a kettős árfolyamot, az egyoldalú szerződés módosítást, valamint a kölcsön forintosításával a további árfolyamkockázatot. A deviza alapú kölcsön szerződéseknel a fogyasztók érdekét szolgálták a fogyasztóra kedvezőbb szerződési tartalmat eredményező, jogszabály által meghatározott szerződési rendelkezések. A Ptk. 226. § (2) bekezdése értelmében a jogszabály a hatályba lépése előtt megkötött szerződések tartalmát csak kivételesen változtathatja meg. Ez a kivételes eset állt fenn a tömegével kötött deviza alapú kölcsönszerződések esetében.

[12] Az elsődleges kereset a Ptk. 226. § (2) bekezdés második mondatán alapul, amely kimondja, ha a szerződés megváltozott tartalma bármelyik fél lényeges jogos érdekét sérti, a fél kérheti a bíróságtól a szerződés módosítását, vagy – ha jogszabály másként nem rendelkezik – a szerződéstől elállhat.

Ennek értelmében a bírósági szerződés módosítás feltétele, hogy a szerződés megváltozott tartalma a fél lényeges jogos érdekét sértse. A lényeges jogos érdeksérelem megítélése objektív mérce alapján történhet, és nem az adott szerződő fél szubjektív megítélésének kérdése. Az érdeksérelemnek objektíve kell fennállnia. E jogszabályi feltétel nem ellentétes az uniós joggal, a felhívott EUB döntéseknek ilyen tartalmat nem lehetett tulajdonítani.

A 6/2013 PJE határozat 7. pontjában a Kúria kimondta, hogy a bírói szerződés módosítás arra szolgáló jogi eszköz, hogy egy – egy konkrét szerződés esetében orvosolja a felek tartós jogviszonyában a szerződéskötés után bekövetkezett körülményváltozások valamely fél lényeges jogos érdekét sértő hatását. Nem alkalmas jogi eszköz azonban arra, hogy társadalmi méretű gazdasági változásoknak azonos típusú szerződések nagy tömegét hasonlóan – csak az egyik fél számára hátrányosan – érintő következményeit orvosolja. Ha ezeket a hátrányos következményeket a jogalkotó bizonyos körben jogszabállyal rendezte, a jogalkotói beavatkozás e körben az egyedi bírói mérlegelést kizárja. A jogegységi határozat indokolásában kifejtésre került, hogy a jogalkotó által szándékolt egyensúlyt megbontaná, ha az egyedi bírói döntés felülírná a jogszabályi rendelkezést. Az indokolás rögzítette, hogy ha a jogalkotó az indokolt körben – a legszélesebb mérlegelés eredményeként – a szerződés módosítást jogszabállyal elvégezte, a bírói szerződés módosítás ugyanebben a körben kizárt.

Itt utal az ítéltábla az EUB - éppen a fellebbezésben felhívott - gyakorlatára, mely szerint a jogvita időpontjában a fogyasztó valódi érdeke irányadó a tekintetben, hogy alappal igényelheti-e a jogalkotással beiktatott szerződési tartalom figyelmen kívül hagyását. Olyan körülmények között, amikor a folyósításnál alkalmazott vételi és a törlesztésnél figyelembe vett eladási devizaárfolyam közötti árfolyamrés – az árfolyam változatlansága mellett is szükségképpen okoz többletköltséget a fogyasztónak, objektíve nyilvánvaló, hogy e többletköltség kiküszöbölése előnyt jelent a fogyasztó számára. A felperes jóhiszeműen nem állíthatja, hogy lényeges jogi érdekeit e többletkiadás eltörlése sérti. Ezért az is aggálytalanul megállítható, hogy a felperes tényleges érdeke - a perben tett nyilatkozataival ellentétben - az árfolyamrés kiküszöbölésével az ez által okozott többletköltség kiiktatása a DH1. törvény 3. § (2) bekezdése által, és nem a szerződés Ptk. 226. § (2) bekezdésén alapuló olyan módosítása, amelynek eredményeként a kétnemű árfolyam alkalmazásával együtt járó terheket ismét viselnie kell.

Ebből következően a Ptk. 226. § (2) bekezdés második mondata által megkívánt lényeges jogos érdek sérelme nem volt megállapítható. Ennek kiemelésével az elsőfokú bíróság az elsődleges keresetet alappal utasította el.

[13] A másodlagos kereset és fellebbezés a szerződés 4.6. pontjának tisztességtelenségén alapult. E szerződésen rendelkezés az ún. ténytanúsítvány. Az ítéltábla e körben arra mutat rá, hogy a Kúria több, így az EBH.2018.G.1. döntésében is részletesen kifejtette, hogy az a szerződéses rendelkezés, amely szerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült, közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem.

A felperes által felhívott szerződéskötéskor hatályos Hpt. 206. § (2) bekezdése olyan rendelkezést nem tartalmaz, hogy az éves kimutatás kizárólag könyvviteli elszámolásra alkalmazható, sőt a jogszabályi rendelkezés szerint az elfogadottság sem érinti a követelés érvényesíthetőségét. A kifogásolt szerződéses rendelkezésből nem következik, hogy a bizonyítási terhet hátrányosan megváltoztatná, a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti általános

bizonyítási kötelezettségre kihatása lenne. A szerződéses rendelkezés tisztességtelenségének megállapításának törvényi feltételei hiányát az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg.

[14] A fentiek kiemelésével az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta a Pp. 254. § (3) bekezdésre is figyelemmel.

[15] A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kellett határozni. Az I, II. rendű alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért a másodfokú eljárásban igazolhatóan költsége nem merült fel, ezért arról nem határozott az ítéltábla.

[16] A III. rendű alperes képviselő pártfogó ügyvéd díjáról a rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2021. április 29.

Dr. Németh László
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó
Ágnes
előadó bíró

Dr. Molnár
bíró